

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820204653
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7820204653.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobkyne: T. P. O., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XXX, Z., zast. Mgr. Ivicou Štigitz, advokátkou so sídlom Šafárikova 8, Rožňava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.283,80 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 4Csp/100/2020-132 zo dňa 7.10.2021 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.223,80 € spolu s 8 % úrokmi z omeškania ročne od 19.1.2021 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením (II.).

2. V plnom rozsahu tak vyhovel podanej žalobe, ktorú žalobkyňa skutkovo odôvodnila tým, že v hmotnoprávnom postavení dlžníka uzatvorila so žalovaným ako veriteľom dňa 15.4.2015 dve zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva č. 1“) a č. XXXXXXXXXXXX (ďalej „úverová zmluva č. X“) a dňa XX.X.XXXX uzatvorila ďalšiu zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej „úverová zmluva č. 3“), na základe ktorých jej mal byť zo strany žalovaného poskytnutý úver z každej zmluvy vo výške 1.500,- €. Žalobkyňa tvrdila, že úverové zmluvy neobsahujú náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2, písm. g), f), i) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, a to údaje o podmienkach čerpania úveru, termíne konečnej splatnosti úveru, členení splátok (výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), údaj o výške úrokov a poplatkov, a preto je potrebné úverové zmluvy podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročné a bezpoplatkové. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tiež tým, že úverové zmluvy obsahujú väčšie množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a sú v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, pričom medzi najrozpornejšie patrí ustanovenie o odplate za poskytnutie úveru, dosahujúcej úroveň 70,01 %, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, keďže v čase uzatvorenia úverových zmlúv priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby za poskytnutie úveru dosahovala úroveň 12,20 % (viď prehľad priemerných úrokových mier za poskytnutie úverov za rok 2015 vydávaných Národnou bankou Slovenska). Podľa tvrdení žalobkyne žalovaný závažným spôsobom porušil tiež základnú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy, keď vopred písomne neinformoval spotrebiteľa o náležitostiach úveru a základných zmluvných podmienkach pred uzatvorením zmluvy, ktoré prebehlo

tak, že dodávateľa jej predložil vopred naformulovanú úverovú zmluvu spolu s inými listinami, pred uzatvorením zmluvy jej nebol poskytnutý dostatočný priestor na preštudovanie podmienok, oboznámenie sa s jednotlivými parametrami ponúkaného úveru a vyhodnotenie výhodnosti ponúkaného úverového produktu. Vzhľadom na uvedené je zrejmé pochybenie veriteľa, ktorý porušil najzákladnejšie právo spotrebiteľa, a to právo na informácie, čo je v jednoznačnom rozpore so zákonom a v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka je nevyhnutné vyvodiť záver o absolútnej neplatnosti zmlúv o úvere. Zároveň poukázala na to, že v úverových zmluvách č. 1 a č. 2 v bode 6. je uvedená hodnota RPMN - 34,42 % a v úverovej zmluve č. 3 hodnota 37,67 %, čo je nutné považovať za nekalú prax, pretože skutočná hodnota RPMN dosahuje v úverových zmluvách hodnotu 123 %, tento údaj je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Žalobkyňa tiež namietala, že žalovaný jej z dohodnutej sumy poskytnutého úveru zrazil poplatok Odplatu za poskytnutie služby vo výške 150,- €, na základe čoho skutočná výška poskytnutého úveru predstavuje podstatne nižšiu sumu (1.350,- €), než je uvedená v zmluve o úvere, uvedený poplatok za poskytnutie úveru považovala za neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jej neprospech ako spotrebiteľa, dané ustanovenie zmluvy umožňuje odpočítať poplatok za službu v čase, keď spotrebiteľ o poskytnutie takejto služby nepožiadaval a pri ktorom v podstate ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu nebolo dodané. Uviedla, že na úverovú zmluvu č. 1 poskytla žalovanému plnenie celkom v sume 1.952,85 €, na úverovú zmluvu č. 2 v sume 1.952,85 € a na úverovú zmluvu č. 3 zaplatila sumu 1.818,10 €. Žalovaná suma 1.223,80 € predstavuje súčet plnení, ktoré poskytla žalovanému nad rámec poskytnutej istiny úveru pri jednotlivých zmluvách (452,85 € + 452,85 € + 318,10 €) a o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, preto žiadala od žalovaného takto získané bezdôvodné obohatenie vydať.

3. Súd prvej inštancie spor právne posudzoval podľa ustanovení § 52 ods. 1 až 4, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 až 14 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy; právny vzťah strán posúdil ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy. V prvom rade skúmal dôvodnosť námietky premlčania vznesenej žalovaným a dospel k záveru, že nie je dôvodná z dôvodov uvedených v bode 3. odôvodnenia rozsudku. Vykonaným dokazovaním zistil, že „vzhľadom na neuvedenie podstatných náležitostí, ktorých absencia je ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, nesprávne uvedený údaj RPMN v neprospech spotrebiteľa, na základe čoho je potrebné na predmetnú zmluvu hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú, rozpor dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru s dobrými mravmi a vzhľadom na absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere - viď čl. 111, nemal žalovaný na základe predmetnej úverovej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie zo strany žalobcu nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov (1.500,- € pri všetkých troch spotrebiteľských zmluvách). Zo strany žalobkyne však bolo na základe predmetnej úverovej zmluvy na účet žalovaného poukázané plnenie celkovo pri zmluve č. 8500123128 suma 1.818,10 €, pri zmluve č. 8500111261 suma 1.952,85 €, pri zmluve č. 8500111259 suma 1.952,85 €. Z uvedeného tak vyplýva, že na účet žalovaného bolo na základe predmetnej zmluvy poukázané plnenie o 1.223,80 € viac, než mal žalovaný na jej základe nárok. V rozsahu sumy 1.223,80 € tak došlo na základe predmetnej zmluvy k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Žalobkyňa si však touto žalobou uplatňuje nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.223,80 €, čo predstavuje súčet plnení poskytnutých nad rámec istiny z jednotlivých úverov“. Na podklade uvedených dôvodov súd považoval žalobu za dôvodnú a v celom rozsahu jej vyhovel. Za omeškanie žalovaného so splnením peňažnej povinnosti súd prvej inštancie priznal žalobkyňi tiež úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 OZ v znení účinnom od 1.7.2016 do 31.8.2018 v spojení s ust. §10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnkov, a to vo výške 8 % ročne z dlžnej sumy vyplývajúcej z § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení platnom a účinnom od 1.2.2013. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP a plne úspešnej žalobkyňi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s návrhom na jeho zrušenie v celom rozsahu a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, príp. navrhol rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. V odvolaní namietal nepreskúmateľnosť dôvodov rozhodnutia a záverov o bezúročnosti úveru, o rozpore odplaty s dobrými mravmi, čím súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces a

riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Vytkol súdu, že v odôvodnení rozsudku sa nezaoberal jeho právnou argumentáciou uvedenou v odpore k platobnému rozkazu a nepoužil vo svojom rozhodnutí ani jedno z uvedených ustanovení § 53 ods. 6 OZ, § 1 a §1a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. K odôvodňovaniu rozhodnutí všeobecných súdov citoval právny názor z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 736/16. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom, pretože maximálne prípustná odplata v čase uzatvorenia jednotlivých zmlúv uzatvorených dňa 21.4.2015 bola 27,90 % a v prípade zmluvy uzavretej dňa 16.7.2015 bola 27,66 % a tieto hodnoty prekročené neboli. Mal za to, že v prípade zmlúv uzavretých dňa 21.4.2015 a 16.7. 2015 nebol dôvod pre aplikáciu ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktoré sa týka záväzkových vzťahov vzniknutých pred 31.3.2013, preto záver o 8 % ročnej úrokovej sadzbe úroku z omeškania nebol v konaní preukázaný.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a navrhla ho potvrdiť ako vecne správny a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa jej názoru odvolaním napadnutý rozsudok obsahuje rozsiahlu argumentáciu, skutočnosti, ktoré boli preukázané v súdnom konaní a následne aj právne úvahy súdu prvej inštancie. Uviedla, že skutočná výška RPMN ako jedna z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola preukázaná výpočtom prostredníctvom webovej kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na stránke Ministerstva spravodlivosti SR, pričom už samotný argument, že výška RPMN nie je v súlade so zákonom, je dôvodom, aby súd vyhlásil zmluvu za bezúčinnú a bezpoplatkovú.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

7. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami obsiahnutými v odvolaní poukazujúcimi na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, na nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci, uplatnil odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

8. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci [vid' § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.]. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (porov. rozhodnutia sp. zn. I.ÚS 364/2015, II.ÚS 184/2015, III.ÚS 288/2015 a I.ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP [z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.] len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

9. Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné, a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v cit. ustanovení § 220 ods. 2 CSP určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa. Odôvodnenie rozsudku súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli rozpoznateľne (zrozumiteľne) prezentované. K naplneniu tejto úlohy je potrebné najskôr zistiť, ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav veci a ako ju právne posúdil, čo najspoľahlivejšie signalizuje (práve) odôvodnenie jeho rozhodnutia. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššej inštancie, výsledky tejto činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 101/2019 zo dňa 24.6.2020). Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné, čím sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

12. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti, ktorým sa riadi súdne konanie). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (vyššie cit. uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 101/2019).

13. Podľa posúdenia odvolacieho súdu preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie zákonné parametre riadneho a preskúmateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia rozhodne nespĺňa, nakoľko nepodáva ani len základné vysvetlenie skutkových a právnych dôvodov podstatných pre rozhodnutie, odôvodnenie rozhodnutia je nezrozumiteľné a zmätočné. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku opísal obsah žaloby, vyjadrení žalovaného a ďalších podaní strán, uviedol podstatné tvrdenia a argumentáciu strán, odcitoval použité právne normy, opísal vykonané listinné dôkazy a na ich základe skonštatoval, že nárok žalobkyne považoval za dôvodný, lebo „v rozsahu sumy 1.223,80 € došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, ktorý na základe predmetnej zmluvy prijal poukázané plnenie od žalobkyne o 1.223,80 € viac, než mal nárok“, a preto súd žalobe vyhovel.

14. Vo všeobecnosti možno povedať, že v rámci právneho posúdenia veci musí súd v odôvodnení rozsudku vysvetliť, prečo určitú normu použil; ozrejmi zároveň obsah tejto normy a pokiaľ riešenie sporu o právo nevyplýva priamo zo zákonného textu, nevyhnutne podá jeho výklad. Následne sa

právne posúdenie veci v odôvodnení rozhodnutia musí premietnuť vo vysvetlení spôsobu aplikácie právnej normy, ktoré by malo presvedčivo vyjadrovať vzťah medzi skutkovým nálezom, pravidlom správania sa vyplývajúcim z aplikovanej normy a medzi záverom o spornom práve alebo povinnosti strán sporu. Pri uplatňovaní týchto kritérií sa v právnej praxi všeobecných súdov a v judikatúre Ústavného súdu SR za odôvodnenie právneho posúdenia veci jednotne nepovažuje ani odkaz na použitú právnu normu a ani jej citácia. Preto už vôbec nemožno akceptovať zdôvodnenie právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, v ktorom sa obmedzil výlučne len na konštatáciu, že „vzhľadom na neuvedenie podstatných náležitostí, ktorých absencia je ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, nesprávne uvedený údaj RPMN v neprospech spotrebiteľa, na základe čoho je potrebné na predmetnú zmluvu hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú, rozpor dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru s dobrými mravmi a vzhľadom na absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere - vid' čl. 111..., nemal žalovaný na základe predmetnej úverovej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie zo strany žalobcu nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov...“. Vysvetlenie spôsobu právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v danom prípade malo podobu len citácie právnych noriem, bez podania interpretácie použitej právnej normy a súčasného vyjadrenia, aké konkrétne skutkové zistenia, resp. skutkový nález o absencii konkrétnych podstatných náležitostí ustanovených právnym predpisom, okrem nesprávne uvedenej hodnoty RPMN (v prípade jednotlivých úverových zmlúv, keďže v danom spore žalobkyňa uplatnila nárok vyplývajúci z troch úverových zmlúv) odôvodnili ich aplikáciu na posudzovaný prípad. Dôvody, na podklade ktorých súd dospel k záveru, že údaj o RPMN v jednotlivých zmluvách je nesprávny v neprospech spotrebiteľa, súd v rozhodnutí nevysvetlil vôbec. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je neúplné po skutkovej stránke a celkom zrejme zmätočné a aj nelogické, pokiaľ súd na jednej strane skonštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a na strane druhej dospel k záveru o absolútnej neplatnosti (celej) úverovej zmluvy. Po právnej stránke súd pochybil tiež, pokiaľ žalobkyni priznal úroky z omeškania v zmysle ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktoré sa vzťahujú na záväzkové vzťahy vzniknuté pred 1.2.2013 aj napriek tomu, že úverové zmluvy boli uzavreté v roku 2015. Tieto zásadné nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku možno bezpochyby objektívne považovať za už zmienenú celkom ojedinelú situáciu (extrém) pri odôvodňovaní rozhodnutia, a nie iba výraz subjektívnej nespokojnosti odvolateľa so zdôvodnením. Z uvedených dôvodov je napadnutý rozsudok nepreskúmateľným a žalovaný celkom opodstatnene odvolaní uplatnil odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie nepochybne znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pričom uvedené pochybenie súdu nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o veci samej, a tiež v závislom výroku o trovách konania zrušil postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP a § 391 ods. 1 CSP a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie odstrániť vytknuté nedostatky doterajšieho postupu a rozhodovania a predovšetkým si zabezpečiť pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré strany sporu v priebehu konania už predložili, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, vysporiada sa s argumentáciou žalobkyne o neúplnosti úverových zmlúv z hľadiska osobitných náležitostí úverovej zmluvy vyžadovaných zákonom pre spotrebiteľské úvery a žalobkyňou namietaných nedostatkov (jednotlivo v prípade každej z úverových zmlúv, z ktorých žalobkyňa vyvodzuje uplatnený peňažný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia), pričom neopomenie vysporiadať sa tiež s námietkami žalovaného uvedenými v podanom odvolaní, ktoré mali byť predmetom pozornosti súdu prvej inštancie už v doterajšom konaní. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

16. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.